

„Mohli bychom si tvůj příběh vymyslet,“ navrhla jsem mu.

„K čemu by mi to bylo?“ zeptal se.

„Abychom se zabavili,“ vysvětlovala jsem logikou šestiletých. „S ostatními to dělám pořád.“

Vytáhla jsem svůj zápisník a začala psát: *Bylo nebylo...*

Bale se na mě zahleděl, jako bych se zbláznila, ale nezastavil mě. Podívala jsem se na něj a rychle načrtla jeho profil.

„To jsem já,“ řekl a ukázal na svou hrud. Fakt, že poznal sám sebe ve změní základních čar, mě potěšil. Rozhodla jsem se, že ho přiměju, aby se rozpovídal, aby mi o sobě ještě něco pověděl.

„Teď mi řekni, kdo jsi,“ naléhala jsem a snažila se přitom tvářit jako doktor Harris. „Bylo nebylo, žil malý chlapec jménem...“ zatrykovala jsem a vyčkávala.

„Bale,“ vyhrkl. „Bylo nebylo, v jednom dřevěném domě žil chlapec jménem Bale. Ovládala ho příšera, kterou jeho máma ani táta nedovedli odehnat. Pak oba jeho rodiče odešli, ale Balea přinutili zůstat. A Bale jednoho dne dům zapálil.“

Do dnešního dne nevím, jestli jsem si to zapamatovala správně, nebo jsem si to celé vymyslela, ale jméno Bale i historka už mu zůstaly.

Každý z nás měl svou příšeru. Tu moji tvořil ledový vztek. Kdo by nebyl vzteky bez sebe, kdyby ho celý život drželi pod zámkem? Baleova příšera byla láska k ohni. Kdyby oheň neexistoval, Bale by byl určitě normální kluk. Ale svět bez ohně, stejně jako svět bez vzduchu, neexistoval. Zajímalo by mě, jestli by mě Bale miloval, jestli by mě pochopil, kdyby ho takhle nestravoval oheň.

Bale mě miloval od chvíle, kdy mě poprvé viděl prožívat záchvat. Vztek mu nebyl ničím neznámým. Kdykoli k tomu došlo, byl můj vztek tak silný, že mě celou pohltil. Moje tělo sálalo žárem i chladem. Nikdy jsem nevěděla, jestli je lepší vztek potlačit, nebo vypustit. Bojovat proti němu, to bylo jako zadržovat dech. Stejně se ale nikdy nestalo, že by vztek nakonec nevyšel ven, a navíc mě z toho příšerně bolela hlava. Když jsem vybuchla, většina lidí se obvykle rozběhla všemi směry. Ale Bale ne. Přistoupil blíž. Nedotkl se mě, jen trpělivě stál opodál a čekal, dokud to nepřejde. Sotva jsem přestala vidět rudě, intenzivní, všepohlcující vlna

vzteku odezněla a celá místnost ztichla, vzal mě za ruku. V tom okamžiku jsem se zamilovala i já do něj.

Od toho dne jsem toužila, aby mě už navždy držel za ruku. I když mi ji nakonec nadvakrát zlomil. Protože nikdo nedokázal pochopit, jaké to je, žít s takovým vztekem a bolestí, s takovým žárem a chladem uvnitř. Nikdo kromě nás. A ať už jsme byli v kterémkoli oddělení, vždycky jsme si k sobě našli cestu. Znovu a znovu. Učinil si z toho místa svůj domov. Bez něj byl pro mě Whittakerův ústav tím samým, co pro všechny ostatní: vězením.

Stála jsem na chodbě v oddělení D, upřeně jsem zírala na temeno Baleovy hlavy a v duchu ho naléhavě prosila, aby se otočil. Aby se na mě podíval.

Neudělal to.

Vern mě jemně poplácala po paži a přinutila mě k pohybu.

„Prosím... ještě pár vteřin,“ žadonila jsem.

Zavrtěla hlavou. „Dítě, kdybychom dokázali vyléčit nemoci dostatečně dlouhým pohledem, Whittakerův ústav by nemusel existovat.“

Neochotně jsem pokračovala chodbou směrem k návštěvní místnosti.

„Víš, své matce budeš muset nakonec odpustit,“ podotkla Vern.

Pokrčila jsem rameny. Máma tvrdila, že mě miluje. A navzdory mým problémům a skutečnosti, že mě na celý život nechala zavřít do ústavu pro duševně choré, jsem věřila, že je to určitým způsobem pravda. Pak mi ovšem Bale zlomil zápěstí. Doktor Harris doporučil, aby nás rozdělili, a máma s tím souhlasila. Vzala mi jedinou věc, díky které jsem ve Whittakerově ústavu dokázala přežít. Byl mým jediným přítelem. To jsem jí odpustit nemohla. Ani jsem to nezkoušela.

Vern na mě hleděla a čekala na odpověď. Znovu jsem jen pokrčila rameny. Stěny chodby, kterou jsme procházely, začaly být nezřetelné, ale zároveň byly všechny barvy živější než obvykle. Připadala jsem si, jako bych se procházela po obláčku. Moje Štístko začalo působit.

„No, budeš muset. Možná ne dnes, ale brzy,“ trvala na svém Vern.